

Fjärde boken i trilogin
om Sockan och
Rebus äventyr

Minionmästaren!

Emma Sandberg

Prolog

För ett år sedan
besegrade de tio år
gamla barnen Sockan
och Rebus den onda
kungen Gorm. Då ett
år senare kom en vit
trollkarls arkeolog och
besökte utsidan på
museet av Gorms
slott där han oväntat
nog hittade en bok.
Boken var Gorms
dagbok där hans själ
överlevt.

Kapitel 1: Varning.

En ovanligt vacker morgon i månaden mars hade Sockan ovanligt nog låtit Rebus sova fastän klockan var fem på morgonen. Enda anledningen att Rebus vaknade var att ovanligt nog hade denna ovanliga morgon den översta vita trollkarlen sprungit in och väckt honom.

- Varning varning!, jag känner en störning i balansen! sa den vita trollkarlen.

Rebus gjorde ett sista hjälplöst försök att resa sig innan trollkarlen äntligen slutade hoppa på honom.

Sockan började applådera i förtjusning när hon såg att till och med den översta vita trollkarlen hoppade på Rebus och hon blev ännu mer förstjust när hon fattade att ett nytt äventyr var på gång.

- Säger ni ja till ett äventyr? I så fall, berätta för er mamma denna gången för ni vet hur det slutade förra gången, sa trollkarlen.

- Jaaaaaaa! skrek Sockan innan Rebus hunnit säga sin åsikt. Berätta för mamma, du Rebus. Jag säger till Stickan.

När Sockan berättat för Stickan blev hon minst lika glad som Sockan och skrek ÄNTLIGEN! På äventyr med dig finns det alltid chans att reta Rebus. Stickan frågade sina föräldrar om hon fick följa med Sockan och dom sa nej, fast de struntade hon i och följde med Sockan till den vita trollkarlen. Rebus berättade att Petunia (Sockans och Rebus mamma.) precis gått med på det på villkoret att Sockan skulle vara lite mindre galen. Sockan blinkade mot Stickan och Stickan förstod.

kapitel 2: Rebus otursdag.

Denna dagen vaknade Rebus av att Stickan bugade och sa: - Vakna sömntuta. Den fruktansvärda stanken kröp in i Rebus näsa och dödade hans immunförsvar. (När Stickan bugar prutar hon).

- Sluta! sa Rebus surt.

Stickan och Sockan blinkade mot varandra och Stickan sa:

- Stackars liten tål du inte ens en liten prutt?

- Ja, sa Sockan, gjorde fru Fisan dig illa?

Sockan och Stickan skrattade och skrattade så nästan ögonen flög ut ur huvet och dom grät av skratt.

- Snälla sluta! Vi fortsätter.

Sockan och Stickan blinkade igen. Rebus blev förvirrad av allt blinkande och frågade varför de blinkade så, men det enda svar han fick var ännu mer blinkande. Då helt plötsligt drog Rebus in Sockan och Stickan under en buske!

-Vad gör du! sa Sockan.

- Räddar er, svarade Rebus som om det var helt självklart.

- Från vad, fishatare? sa Stickan.

Det Rebus räddat dem från visade sig vara en svart fågel.

- Äsh, det var säkert bara en örn, sådana är vanliga i den här trakten, sa Stickan.

- Nej, den här var större, svart och hade fladdermusliknande vingar. Jag har aldrig sett en sådan förr, sa Rebus.

De tre barnen gick vidare mot byn medan Stickan och Sockan blinkade samtidigt som de pratade om det som Rebus hade sett. När de kom till byn så såg de att alla gick runt i grå kappor och nedåtböjda ansikten. Stickan och Sockan skuttade glatt fram till Sol-ros, hotellägaren och frågade varför alla gick klädda som de gjorde.

Sol-ros svarade att det var för att det stora flygande odjuret inte skulle se dem. Rebus frågade om möjligtvis det stora flygande odjuret var en stor svart fågel med fladdermusvingar och Sol-ros sa ja.

- Ha Ha, det var ju det vi sa, sa Sockan.

- Sa ni visst inte, sa Rebus tjurigt.

- Sa vi visst, sa Stickan.

Kapitel 3: Troll

Sockan, Rebus och Stickan hade gått in i skogen trots varningen om troll. De hade slagit läger i en mysig glänta och satt nu och lagade kvällsmat.

- Mums. Sockan låg ner och åt på sin bulle.

- Dags att sova! sa Rebus.

De gick och la sig. Rebus tog första vakten. När Sockan och Stickan vaknade var Rebus inte där och i stället såg de stora trollspår vid lägret! Stickan och Sockan fick panik och började gallskrika samtidigt som de sprang runt lägret.

- Å nej, sa Sockan när hon återfått medvetandet.

- Å nej, vadå? sa Stickan och såg undrande ut.

- I den HÄR SKOGEN FINNS VARGAR SOM SÄKERT HAR HÖRT OSS OCH TÄNKER ÄTA UPP OSS!

I samma sekund kom vargen utrusande ur buskarna! De började att springa. Medan de sprang sa Stickan:

- Varför tämjer du inte bara vargen?

- Har jag aldrig tänkt på.

Sockan svingade sig upp på vargens rygg så den blev tam, sedan så slängde hon ner ett rep till Stickan som klättrade upp. De började att följa trollspåren medan båda delade samma tanke. Hur kan det vara troll, troll finns ju bara i sagorna?

Båda var oroliga för Rebus då och då utbytte de små korta meningar som t.ex jag överlever inte utan någon att reta. Mitt på vägen såg de ett gäng troll och spåren tog slut. (På dagen är troll av sten). De såg att ett av trollen bar på något som skrek. Det var Rebus som satt fast under en av trollens arm.

- Hjälp mig då!, Rebus var riktigt sur och skrek. Vad glör ni på? Hjälp mig ner då!

- Titta fisgrisen sitter fast! sa Sockan som kommit igång med att retas igen.

- Strunta i retandet och hjälp mig i stället, fräste Rebus.

- SLUTA RETAS
IRRITERANDE
SLEMHÖG, DET ÄR VÅRT
JOBBS! skrek Stickan.

Rebus tystnade genast och sedan sa han mycket tyst som om han precis kom ihåg något.

- Kan ni hjälpa mig nu innan Trollen vaknar?

Rebus hade retats för första gången i sitt liv och han förstod inte hur Sockan och Stickan kunde stått ut med att retas så mycket. Sockan och Stickan hjälpte Rebus ner, men så fort han såg vargen började han skrika.

- Vad är det skitdynga? sa Sockan.

Kapitel: 4 Är du galen eller?

- Har du tagit hit en varg? sa Rebus.

- O, han är tam, sa Sockan snabbt.

- Är du galen eller!?

- Klart jag är, vad tror du! Sockan sa det som om det var självklart.

- Kom upp då Rebus! Sockans ivriga blick fick Rebus att göra som hon sa.

Rebus satte sig motvilligt på vargens rygg. Sen bar det av. Vinden ven så att håren vajade i vinden. Vinden slog mot deras ansikten och löven prasslade.

Dörren var låst, men som tur var kom det ett troll som blev insläppt och de tre barnen hann precis slinka in.

- Bra, då kom vi in, sa Sockan nöjt.

- Okej nu ska vi bara hitta skurken och förgöra honom, sa Stickan.

- Ha ha ha ha, Sockan och Stickan vände sig mot platsen där skrattet kom från. Skrattet lät skrämmande liksom ihåligt.

- Rebus? är du sjuk?

- NEJ, JAG HETER INTE REBUS, JAG ÄR MINIONMÄSTAREN!
Sockan och Stickan såg hur Rebus förvandlades till GORM!

- Gorm, förlåt för att jag dödade dig, men jag snubblade bara på min försäljningsbroschyr när jag skulle erbjuda dig mina nya lyxmadrasser, sa Sockan oskyldigt.

- JAG ÄR INTE
GORM JAG ÄR
MINIONMÄSTAREN,
sa
MINIONMÄSTAREN.

- Strunt i det
minionfestaren, sa
Sockan och kastade
sig mot honom med
en kniv i högsta hugg.

Minionmästaren väjde
undan så kniven kom
rätt på Gorms dagbok!
Stickan och Sockan
såg hur Gorms ande
kom ut ur den vite
trollkarlens kropp. När
anden kommit ut
förvandlades han till
tusen små
kristalskärvor. Den
vita trollkarlen såg
sorgset på de två
barnen.

- Förlåt, jag hittade Gorms dagbok, men Gorms ande som levt kvar i boken tog över mig, sa den vita trollkarlen. Rebus är i källaren.

De gick ner i källaren och mycket riktigt där var Rebus.

Kapitel 5 slut.

Nu när anden var borta försvann alla onda monster också. När de kom hem var det fest och Stickan fick rejält med skäll av sina föräldrar. **SLUT!**

